

Solutia ecologica-fabricile de reciclare/utilate/profitabilitate/interes

Majoritatea deșeurilor, în special cele municipale, sunt colectate la grămadă. Amestecul celor reciclabile cu cele biodegradabile și chiar cu cele periculoase face ca reciclarea să fie imposibilă sau foarte dificilă din cauza gradului mare de contaminare a materialelor. Aproape 98% din deșeurile generate în România ajung să fie depozitate la gropile de gunoi, mai nou **denumite** eronat „depozite ecologice”. Nu pot fi „ecologice”, atât timp cât sunt doar o acumulare de gunoaie, adică poluare. Legislația în vigoare în materie de gestiune a deșeurilor ne obligă ca până în 2020, 50% din deșeurile menajere și 70% din cele din construcții și demolări să fie reciclate sau reutilizate. Dar e greu să atingi aceste cifre cu nivelul foarte scăzut la care ne aflăm acum.

Colectarea trebuie făcută pe fracții diferite: plastic, metal, hârtie, sticlă, electronice, biodegradabil, deșeuri din construcții. Ele trebuie grupate în funcție de calitatea deșeurii, astfel încât să poată fi livrate ulterior către reciclatori sau către industriile de recuperare energetică (incineratoare, fabrici de ciment, instalații de biogaz).

Gropile de gunoi nu fac altceva decât să depoziteze deșeurile livrate la grămadă de către societățile de salubritate. După această operațiune este aproape imposibil să mai preiei ceva pentru reciclare. Gropile funcționează pe baze comerciale, au cifră de afaceri, iar profitul lor e cu atât mai mare cu cât noi aruncăm mai mult. Au tarife foarte mici în comparație cu orice altă țară din Europa și sunt astfel o invitație la aruncat și nu la reciclat.

Multe gropi neconforme au fost închise, dar există încă depozități necontrolate, ilegale, mai ales că e profitabil. Efectul va fi umplerea rapidă a noilor gropi de gunoi și necesitatea înființării altora noi. Nu cred că acesta este direcția pe care ne-o dorim.

Acțiunile speculative și evazioniste din zona colectorilor independenți, alții decât firmele de salubritate, dar și inerția autorităților locale (primării, consilii județene) care încă nu acordă suficientă atenție modului de gestiune al deșeurilor. Modelul britanic nu cred că este astăzi cel mai bun de urmat din Europa. Marea Britanie depozitează 37,4% în comparație cu Suedia, unde avem doar 1%. Îmi doresc aici modelul țărilor nordice, unde se reciclează peste 50% și se recuperează energetic restul până la 99%. Deșeurile amestecate pot fi un combustibil local numai bun de utilizat pentru producerea de municipal. Adică 60% din totalul deșeurilor, în România.

Din păcate nu avem încă un model clar pe care să-l implementăm. Trebuie multă voință politică și capacitatea de implementare la nivelul autorităților locale, care în prezent sunt complet nepregătite. Va fi un proces de durată și anevoios. Nu există o soluție miraculoasă, ci doar aceea care implementează strict directivele europene, dar ea trebuie să se bazeze pe un control strict și permanent al autorităților de mediu. România poate ajunge la un nivel de reciclare de peste 50% și la un nivel de valorificare energetică de circa 40% în mai puțin de zece ani, dar numai cu un plan concret și implementat strict. Zona gestiunii deșeurilor trebuie să fie una fără monopoluri, concurențială și cu colaborarea tuturor actorilor implicați.

Avem o șansa dacă se aplică imediat măsuri ferme, pentru ca rezultatele să apară în patru, cinci ani. Acest lucru s-ar putea rezolva parțial printr-o taxă de depozitare aplicată pe fiecare tonă de la groapa de gunoi. Taxa este prima care va ridica bariera în calea aruncării la groapă a deșeurilor, deci trebuie aplicată cât mai curând.

